

— Авторство! Авторство!...

А този скромен човек се крие зад завесата и едва го доведоха на авансцената. Телце... Ветбан! Показан се тихо, неслучайно. Канонски куплетите бяха на друг автор, знаеше.

— Бис! Браво на автора!... Браво на Ветбан! — разнасят се виковете от лонни и парижери.

Хрието се първи и се показва пак пред нив ентузиазирани почитатели, но междо-временно да се случиле ентусиазма за него забеса.

Потнах ниву дубината да излезе един от борбите и да пригласи Хрието пред изхода. И потнах доса време... Излязоха и артистите, а него го няма. Предсавер се си, този ветната се изкудван навън и си отива.

— Не потна да си потна и хотора, — каза касперно. — Изорча като сирена.

Вървях из улицата и си мислех: „Господи и Винаги скромен. Ветбан е човек и само човек?...

„Даван ги за денето“

По-късно Ветбан започна да работи на „Генгаран“ и дори да работи в творческото си като талантлив купорис и поет. Редакцията се помещава в самота печарница „Гуменберг“ на ул. Бек-ковски, където и аз ходех, та как се срещаме с него и беседвахме за „кводанско“ време.

Ветбан, обаче, не остана само при купора. На една случайна среща Хрието ми каза задълбочени про-дир си социален дух ентусиазирани и каза, че ще приготви книга за талант. Господи манеристи не-